

Els "patriotes constitucionals" a la presidència europea

Especial "L'Argentinazo busca organitzar-se"

nº 26 - febrer 2002-donatiu 200 PTA / 1,2 euros

Editorial y pàgines centrals:
*Patriotisme constitucional
a la presidència de la UE*

pàg 3,10-11

Sindical:

Crítics de CCOO frente al ANC 2002

pàg 4

Congrés CGT Catalunya

pàg 5

Mitasa, Banca, Justícia Generalitat,

Interins, Escola Bressol

pàg 6-9 y 12-13

Inmigració

pàg 14-15

Contra la LOU

pàg 16

Canvi climàtic (III)

pàg 18-19

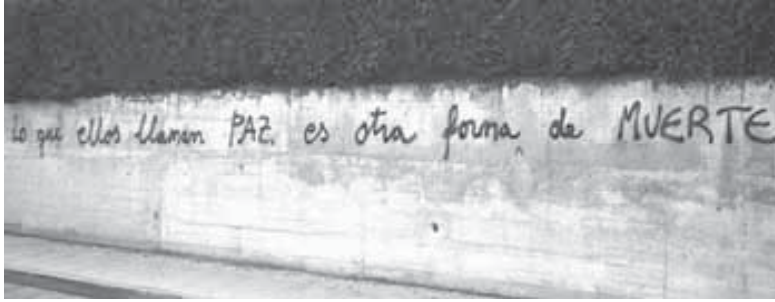
Contra l'Europa del capital

pàg 20

Internacional:

Especial Argentinazo

Escrit a la paret

"lo que ellos llaman Paz es otra forma de MUERTE"

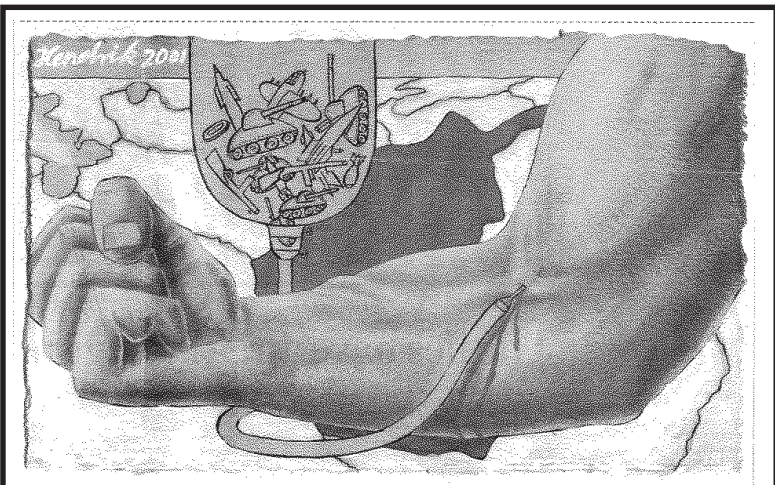
No l'hem vista...encara

No hem vist "La cuadrilla" ("The Navigators") de Ken Loach, però prometem comentar-la en el proper número. Parteix amb un element favorable: l'autenticitat que ofereix el guió, realitzat per un dels protagonistes reals de la història, Rob Dawber, que va morir poc després d'acabar-se la pel·lícula, víctima d'un càncer provocat per les precàries condicions en què es desenvolupava el seu treball a la British Rail.

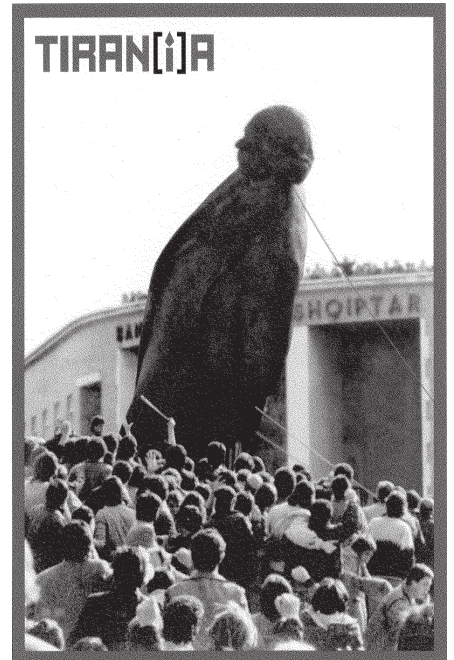

(de El Roto a El País)

La despesa militar com a injecció econòmica

(de "The Guardian")

Exposició sobre la dictadura estalinista a Albània

Sota el nom de "Tiran(i)a" se celebra al CCCB de Barcelona una exposició sobre alguns aspectes de la vida quotidiana sota la dictadura d'Enver Hoxa i el Partit del Treball d'Albània entre 1945 i 1985.

S'hi exposen abundants exemples d'escultures i pintures de realisme socialista, amb la temàtica habitual en aquests casos: robusts proletaris i (algunes) proletàries i el Dirigent, en uns casos confraternitzant amb el poble i en d'altres donant lliçons al món sencer amb el dit aixecat

Una particularitat d'aquest règim que queda documentada era l'obsessió per construir búnkers davant l'amenaça d'una agressió exterior. Hoxa en va fer construir 200.000 dels 700.000 que en principi hi havia projectats.

El més colpidor, tanmateix, és el record de la sanguinària repressió interna. Se sap que existien plans "estadístics" per a detenir gent segons zones geogràfiques, tipus de treball, prestigi social, etc.

Una exposició interessant si tenim en compte que Albània ha estat fins fa poc un dels països més desconeguts del món.

Quan ja fa més d'un mes de la presa de possessió de la presidència espanyola de la UE, les dificultats s'acumulen:

1. L'arribada de la crisi a Europa és ja oficial, amb la declaració de recessió de l'economia alemanya. Amb la crisi es comencen a qüestionar per la via dels fets els plans d'estabilitat que suposadament havien de donar base sòlida a l'euro. Començant pel seu impulsor, Alemanya, que fa uns anys els va imposar i que avui s'apropa perillosament al 3% de dèficit pressupostari fixat en el pla. Però no és només Alemanya, Portugal es troba en una situació semblant.

2. S'aprofundeix l'afebliment de l'euro davant del dòlar, que demostra que els inversors prefereixen estar sota el paraigües protector de les bombes "tallamargarides" de l'oncle Sam, malgrat trobar-se en una greu crisi.

3. També en el terreny polític s'afebleix el projecte europeu i creix el sentiment euroescèptic: el cas més greu -però no l'únic- sorgeix a Itàlia amb la crisi de govern, que precipità primer la caiguda del Ministre d'Exteriors Rugiero i després la incorporació del neo-feixista Fini com a negociador italià de la nova reforma de la UE, i que assegura una paràlisi total en aquesta discussió.

presidència espanyola de la UE,... -coincidint amb un-moviment de replegament de sectors molt importants de la burgesia europea en el seu estat nacional, que porta al ressorgiment del patriotisme en diverses formes

Però aquest moviment de replegament de sectors molt importants de la burgesia europea en el seu estat nacional, que condueix al ressorgiment del patriotisme en diverses formes, augura temps de xocs més directes entre les classes i és l'intent de la burgesia de privilegiar -i mirar de legitimar amb això- els símbols i instruments de poder, i inevitablement condueix a un reforçament de la seva essència com a aparell repressiu.

Aquest panorama fa que dels objectius marcats per Aznar davant del Parlament Europeu el que té més possibilitats d'avançar és el primer: l'anomenada "lluita contra el terrorisme". Aquest objectiu -comú a tots els estats europeus- s'ha vist reforçat després de l'11 de setembre i la victòria dels EUA, i la coalició internacional a l'Afganistan. Sota aquesta orientació es tracta d'imposar un retall substancial de les llibertats col·lectives contra qualsevol que s'oposi als seus plans.

Si les llibertats d'expressió i manifestació estan amenaçades -com veurem en aquests sis mesos- no ho estan menys les llibertats democràtiques dels pobles. El Congrés del PP ha estat un exemple d'aquesta tendència. La ponència estrella ha estat la del *patriotisme constitucional*, que suposa un reforçament de l'estat central a costa de les anomenades autonomies. El PP es disposa a impulsar una segona LOAPA, molt més profunda que la primera. Aznar empra la tàctica de

Sharon, que amb l'excusa d'enfrontar els sectors més radicals, dirigeix tots els cops sobre els sectors més moderats (Arafat o Arzallus), portant-los a una situació impossible.

Les cimeres de la UE d'aquest període estan fixades per Barcelona, Sevilla i la iberoamericana a Madrid. Però és a Barcelona el març on el Govern central prepara un dispositiu repressiu sense precedents. Aquesta serà la tercera vegada que ho intenta: va ser en motiu de la desfilada de les Forces Armades, més tard amb la sessió de la reunió del Banc Mundial que es va suspendre el juny passat, i, per fi, ara. Les justificacions per fer entrar en el mateix sac la repressió contra el moviment nacionalista radical basc i els moviments de joves okupes o dels moviments anti-globalització ja les ha definit el Ministeri de l'Interior: aquests dies tots els qui ens oposem a la cimera serem acusats de "terrorisme".

Per als Governos de la UE, l'augment de la repressió és part del dispositiu que preparen per fer carregar la crisi que s'apropa sobre els treballadors i anul·lar qualsevol possible resposta, i Aznar no té problema a incloure ambdós objectius en la mateixa agenda. És lamentable que a l'altre costat estiguem profundament dividits. Els grans sindicats que protestaran contra els plans de flexibilitat laboral que preparen, però separats dels moviments anti-globalització majoritàriament joves, que sens dubte seran els sectors més colpejats per la flexibilitat. D'altra banda hi ha una profunda escletxa entre els moviments que es produeixen contra les cimeres de la UE o del FMI o el G-8 dels qui de manera quotidiana enfronten les conseqüències d'aquesta política: d'aquesta batalla en les universitats contra la LOU o de la gran quantitat d'empreses en què els treballadors s'enfronten contra rescissions de contractes (veure articles en aquest LI). En aquesta divisió hi ha la força dels Governos i la patronal per fer passar la seva política.

En aquesta editorial és impossible deixar passar la lluita dels treballadors i el poble argentí. Segueix l'Argentinazo ara contra els plans del Govern de Duhalde que amb l'obligació forçada de convertir tots els estalvis en pesos arruïna la majoria de la població treballadora. L'experiència de la lluita que duen a terme al sud i que ens expliquen en aquestes pàgines és de lectura imprescindible. És una obligació de tots els treballadors i joves donar tot el suport solidari a la seva mobilització, però ho és més dels treballadors de tot l'estat espanyol ja que han estat la banca i les multinacionals afincades aquí les que han participat directament en el saqueig del país i la sagnia del cobrament del deute que va arruïnar l'Argentina (veure pàgines especials).

Segueix l'Argentinazo ara contra els plans del Govern de Duhalde

LI

CC.OO.

Assemblea estatal del sector crític

El passat 19 de gener es va celebrar a Madrid una Assemblea Estatal del sector crític de CCOO. El rebuig a l'Acord per a la Negociació Col·lectiva 2002, subscrit el mes de desembre entre CEOE, CCOO i UGT, va ser la tònica general de la majoria de les intervencions que va haver a l'assemblea. I no només per com s'ha signat aquest acord, sense consultar a les bases, sinó també pel contingut del mateix. Coincidint amb l'anàlisi de com aquest Acord "...s'assenta en l'idea de la contenció de costos i la flexibilitat interna, com a mecanismes per a mantenir la competitivitat i evitar la inflació, donant per bo que front un

empitjorament de la situació econòmica anirà a recaure sobre els treballadors el pes de l'ajust..." i continuant punt per punt l'anàlisi d'aquest acord, el problema es planteja quan ens preguntem: d'acord però, què fem? Vet aquí el punt de la discòrdia. Tots en contra de l'acord però "lluiteu cada un en el seu sector i els seus convenis per trencar aquest acord". És impossible que amb la recepta de com enfrontar l'acord - conveni a conveni- es pugui frenar el mateix. És un acord necessari per a continuar la política neoliberal del Govern i per tant el qüestionament del mateix ha de ser de forma unànime.

Les propostes

El manifest "**És necessari un altre sindicalisme perquè un altre món sigui possible**" dels crítics de CCOO que es va lliurar a l'assemblea del 19 de gener a Madrid és ple de bones intencions sindicals però li falta la concreció clara de la lluita. El contingut del manifest té dues parts: la primera fa una anàlisi de la situació i la segona són propostes de treball i de lluita que en molts casos queden en paraules i no es transformen en fets, com en el cas del darrer acord signat per CCOO i UGT sobre negociació col·lectiva davant el qual no s'ha impulsat cap campanya exigint la retirada de la signatura. La manca de decisió per impulsar la vaga general amb la unitat sindical, n'és un altre exemple. El sector crític manifesta:

- treballar per un model sindical plural i de classe plural que compti amb els treballadors
- participar en el moviment antiglobalització, i impulsar campanya amb solidaritat amb els treballadors i el poble argentí, que exigeixi l'anul·lació del deute extern amb l'estat espanyol.
- solidaritzar-se amb les lluites de Sintel, UPS, Volident...
- defensar els drets dels immigrants i tots els col·lectius que pateixin discriminació o intolerància.
- combatre la política d'agressions socials: reforma laboral, ensenyament, sanitat pública.
- treballar per una mobilització general per una ocupació estable i amb drets, per les 35h
- el rebuig a l'últim pacte de moderació salarial, que ha de ser superat amb la unitat i la força dels treballadors als convenis col·lectius
- el compromís amb les llibertats democràtiques, assetjades amb el pretext del terrorisme.

Finalment fa una crida a la participació sindical, presentar-se a les properes eleccions sindicals confiant en la força dels treballadors, en la seva capacitat d'elaboració d'alternatives, d'organització i de lluita. Es proposa un gir sindical a l'esquerra mantenint la seva posició dins el sindicat, però, tots sabem que amb això no n'hi ha prou per combatre la política pactista de la direcció oficialista del Confederal o la direcció compartida en alguns territoris (oficialista i crítics). Cal avançar un pas més, amb la crida a la constitució de corrents en el marc sindical.

Plantejar la lluita sector a sector, conveni a conveni és abocar a aquests sectors al fracàs. Per això els sectors de Telemarketing i la corrent d'opinió de Girona van coincidir en les seves intervencions en fer la següent proposta: "*Que l'assemblea resolgués exigir a la direcció del sindicat la retirada de la firma de l'acord*", articulant una campanya, secció per secció, afiliat per afiliat, que exigís la retirada de la firma. Entenem que això sí que es intentar fer arribar a la base del sindicat una discussió que tots patirem. Però davant aquesta proposta la resposta de A. Moreno va ser la de rebuig perquè "*no significa ser més combatiu i cal ser més realista, la lluita està a les empreses, amb els comitès i les seccions explicant perquè rebutgem aquest acord*" Aquesta proposta suposa un compromís que ens enfrontaria directament amb la direcció del sindicat i això és el que intenta evitar, per sobre de tot, la direcció del sector crític. Es va concloure aquest punt fer extensió del full especial sobre negociació col·lectiva i propostes de treball des del sector crític.

No només les intervencions es van centrar contra el Pacte sinó que hi van haver les que es van referir a la democràcia sindical, a l'enfrontament amb part del sector crític que comparteix direcció amb els oficialistes (sobretot a Catalunya) i que apliquen una política de "*acoso y derribo*" amb l'altra part. També cal ressaltar les intervencions de Sintel i de UPS fent una crida per continuar amb la solidaritat de les seves lluites.

La corrent d'opinió de Girona es va donar a conèixer proposant a l'assemblea un camí de lluita dins del sindicat, constituir-se com a corrent, per recuperar unes CCOO combatives i de classe.

Al final es va repartir un manifest amb el títol "*És necessari un altre sindicalisme perquè un altre món sigui possible*" i A. Moreno (perquè l'assemblea no va resoldre) va recollir algunes de les propostes que s'han de sumar a la "lluita" contra el Pacte com la participació en els moviments antiglobalització, dur a terme una campanya de solidaritat amb la lluita del poble argentí, recuperar el butlletí del sector crític i potenciar les assemblees territorials.

Carmen (comissió sindical de LI)

CGT davant d'un repte

Del 22 al 24 de febrer, la CGT de Catalunya celebrarà el seu congrés. Un congrés d'especial importància pel panorama en què es desenvolupa: d'un costat una gravíssima crisi trucant a la porta, i una política ja pactada de les direccions sindicals majoritàries per què aquesta passi de manera "no traumàtica", és a dir, liquidant primer els llocs de treball en precari, i emprant a fons les armes que han arrencat durant aquests anys de "reformes" contra el conjunt de conquestes dels treballadors. Amb aquest panorama, la CGT té la possibilitat de construir-se com a alternativa real si posa com a nord donar una resposta conseqüent de defensa dels interessos dels treballadors, enlloc de les pugnes internes. No és fàcil, perquè el mal provocat pels pactes i acords, fent-nos empassar la política neo-liberal dels darrers 12 anys com a mínim, han deixat un desert d'escèpticisme, fragmentació de la classe obrera i fatalisme entre els treballadors que és el millor terreny per als qui prefereixen tancar-se a debatre o buscar dreces per construir el sindicat. I no hi ha dreces, el dilema és dur, però essencial, perquè si no es dona aquesta resposta necessària, la CGT quedarà arraconada en algunes empreses o apareixent dissolta en accions antiglobalitzadores, però sense donar el salt necessari per esdevenir l'alternativa que ha de ser.

Els companys que militem a la CGT defensarem una ponència unitària que parteix de :

1. Que estem davant d'una de les pitjors crisis de sobreproducció del sistema.

2. Que només donant-li resposta consolidarem la CGT i avançarem realment per ser una alternativa real sindical, quan la resta de centrals han signat ja la pau social.

3. Que això implica fer-nos forts a les empreses per treure el conflicte cap a fora com a problema social i polític. És a dir, acabant realment amb el corporativisme i amb un acció social deslligada del caràcter anticapitalista que hauria de tenir.

4. Que per això haurem de construir-nos entre els sectors que seran més colpejats per la crisi, els més precaritzats, i especialment els joves, dones i immigrants, ja que si no partim d'una resposta unitària anem cap a la derrota.

5. Que només això cohesionarà la nostra organització internament, acabant amb els infructuosos enfrontaments en clau interna que estem patint.

Tanmateix, pel que fa a la forma d'elegir l'organisme de gestió de la CGT de Catalunya, hem presentat una opció pròpia, convençuts que només amb ella es podrà també acabar amb els grups cristal·litzats entorn a colors o "famílies", posant l'eix en l'elaboració conjunta d'un projecte per al sindicat.

Una proposta cap a fora, encaminada a donar resposta a un període de lluites, amb força a l'acció sindical, lligant-la amb l'acció social, necessitarà els companys i companyes millors en aquests aspectes. Una altra proposta que estigués centrada en la propaganda i l'extensió amb les eleccions

sindicals com a centre, hauria de materialitzar-se en altres companys i companyes, aquells que més experiència en tinguessin. Per això qualsevol mecanisme de formació d'equips entorn a persones o definicions prèvies en funció de les "famílies" internes del sindicat, aboca al fracàs.

És per això que, d'acord a la ponència que defensarem, el Secretariat Permanent al nostre parer hauria d'estar encapçalat per aquells que en les federacions sectorials, territorials o sindicats, han practicat una acció sindical transformada en problema social, en extensió i politització dels conflictes. Són els sectors que ja

han viscut aquesta experiència els qui han d'aportar els seus millors militants a l'SP per generalitzar-la i socialitzar-la a tota l'organització; trencant amb els corporativisme que patim- sigui d'empresa, sectorial o territorial- i amb la dissociació sindical-social.

*Mª Esther del Alcázar-Ensenyament. CGT
Victor Messeguer-Administració Pública. CGT*

MITASA: Magistratura dóna la raó a CGT

Ha estat tot un exemple. Parcial com a triomf, perquè hi va haver una traïció que va impedir d'arribar unitàriament fins al final. Però exemplar per entendre el vincle entre la lluita sindical i la social i política: va ser tot el poble en lluita qui va exigir al Parlament els llocs de treball de Castellar i Alfarràs, va ser al carrer, davant l'Hotel Majestic on es posava sobre la taula l'especulació i el desviament de fons industrials; i va ser a l'empresa on s'arrencava plusvàlua amb la vaga. Només comprnent el paper jugat per la CGT tot impulsant una posició unitària sobre la base de la defensa dels llocs de treball i amb aquesta dinàmica es pot entendre perquè després, sent minoritària, pot aconseguir una sentència favorable. També exemplar amb la reincorporació de les companyes al seu lloc de treball, sense vendre'l per elevada que fos l'indemnització. Amb d'altres aspectes podem tenir diferències però aquests elements són tant importants com contundents. Des d'aquí la nostra felicitació. Reproduïm extractes del comunicat de premsa de la companya de CGT, Toñi.

L'empresa MITASA té dos centres de treball, un a Castellar de N'Hug i l'altre a Alfarràs. Ambdós centres de treball lleidatans formen part de la centenària indústria tèxtil del cotó, que des de principis del segle XX van començar el procés de desenvolupament industrial tèxtil a Catalunya, comptant amb salts d'aigua, rius i matèries primeres que, en el cas de Catellar de N'Hug, van portar junt amb l'explotació minaire, una important concentració obrera a la comarca. Les explotacions minaires es van extingir i amb elles una part important dels llocs de treball tot començant la despoblació de la zona, o recolocant-se en altres sectors, especialment petites explotacions camperoles i noves empreses tèxtils. Amb les reconversions del tèxtil bona part d'aquestes empreses van desaparèixer, i finalment a Alfarràs i Castellar només queda MITASA.

(...) Entre aquests capitalistes – del sector tèxtil- es troba la família Soldevilla, enriquida amb l'explotació de varies generacions de treballadors, models d'amos paternalistes, cacics, i amb excel·lents relacions amb el poder polític, al llarg de la història: els darrers hereus formen part del cercle d'amics del Sr. Jordi Pujol i són socis d'honor de Convergència.

En els darrers anys, amb el pretext dels mercats “emergents”

competitius, a MITASA es produeix un procés de reconversió como abans en d'altres empreses tèxtils. L'objectiu és liquidar, poc a poc, l'empresa i dedicar les inversions a d'altres sectors. Amb l'ajuda de l'Administració se'ls aproven plans d'inversió tèxtil que es destinen al sector hotelier (per exemple l'Hotel Majestic), a l'especulació bursàtil, a la vegada que es desinverteix en les empreses tèxtils. Tot això es fa amb la participació activa dels sindicats “majoritaris”, interessats en que no es produeixin baixes “traumàtiques” i que les indemnitzacions de les jubilacions anticipades i “baixes voluntàries” no les haguin de pagar la família Soldevilla (pobrets!) i sí el Fons de Garantia Salarial (FOGASA) que surt dels impostos que paguem els treballadors, encara que només col·laboren en els tripijocs patronals per a evitar pitjors mals als treballadors, sinó una mica també per a cobrar-se el cànon de negociació per acceptar EROs (Expedients de Regulació d'Ocupació). (...) –Malgrat tot- l'empresa arrossega un deute de 3.700 milions a la Seguretat Social i Hisenda i fa front als deutes bancaris, hipotecant el patrimoni de l'empresa: preses, terrenys, immobles... Per a evitar el pagament d'aquests 3.700 milions la família Soldevilla liquida les seves accions amb MITASA i col·loca al

front de la mateixa uns testaferrós - abans empleats de la companyia- que després de “bloquejar” els seus contractes juntament amb d'altres responsables de la Direcció de l'Empresa, procedeixen a la preparació del tancament de l'empresa, amb els serveis d'una Auditoria i els bons oficis d'un advocat ex-UGT ara assessor de la Patronal.

És aquest el context en el qual es dona l'expedient de crisi. Les centrals sindicals presents en el comitè vam coincidir totes en el diagnòstic de la situació. També en l'exigència de responsabilitats a la família Soldevilla -concentració davant l'Hotel Majestic al Passeig de Gràcia, Barcelona-; en la responsabilitat de la Generalitat – vaga general a Castellar i concentració de quasi tot el poble al Parlament-; exigència de que la Generalitat inverteixi en les zones afectades: Castellar i Alfarràs; exigència d'un Pla Industrial per a les empreses i canvi de Direcció: fora els testaferrós; no a l'expedient que obre la porta a un possible tancament i “neteja de responsabilitats i de deutes” als Soldevilla; i sí al Pla Industrial.

Amb aquest plantejament unitàri es van convocar dues vagues, que a Castellar amb USO amb majoria en el comitè són àmpliament seguides, però a Alfarràs ha de treballar a fons la CGT perquè els membres del comitè majoritàriament pertanyen a CCOO i a l'empresa, i un dels seus membre dimiteix per no estar d'acord amb la vaga (...)

Poc a poc el treball de CCOO, la mediació de l'inspector i l'actitud de “pena, penita, pena” dels testaferrós de l'empresa, porten la negociació de l'expedient exclusivament a la liquidació de llocs de treball, sense inversions de futur, i amb càrrec gairebé exclusiu al FOGASA, en la qual entra també USO. Finalment la defensa dels interessos dels

treballadors, amb uns plantejaments unitaris, que entreobrien la possibilitat d'inversions de la Generalitat, naturalment amb la pressió, com ho havien fet els de Castellar, per evitar la liquidació d'aquesta i Alfarràs com a poble queda abandonada, excepte per CGT. L'expedient el signen la resta de les centrals sindicals presents en els comitès (USO i CCOO a Castellar, i CCOO i UGT a Alfarràs).

A la determinació de les persones afectades a l'expedient a Alfarràs, CCOO i la direcció de l'empresa inclouen voluntaris com diu l'acord, i com a càstig per no signar, els afiliats/des de CGT. Encara que el seu lloc de treball no sobri i no siguin voluntàries –és a dir, cometent un acte il·legal- (...). Com a garantia de pagament –ja que l'empresa deu diners

a FOGASA- es col·loca com a clàusula el punt 7 de l'Acord d'ERO: s'han de fer efectives unes quantitats fixes, i si no és així, han d'integrar els/les treballadors/es als seus llocs de treball. La realitat és que no es van pagar la totalitat de les quantitats

ofertes en els terminis corresponents. Aquestes quantitats suposaven (...) una mitjana de 2 milions. Els que van signar l'acord, malgrat que els ha passat el termini de pagament de les quantitats, no han dit res i ni tan sols han exigint la readmissió. (...) Per tot això, vam continuar la batalla jurídica primer contra l'ERO, per ser discriminatori sindicalment contra CGT –està pendent de la Magistratura de Manresa com contencions administratiu-. En segon lloc, per incompliment del punt 7 de l'ERO que no vam firmar, en el que exigim la readmissió per acomiadament improcedent o el pagament d'indemnitzacions que van entre 6 i 8 milions de ptes, en funció de l'antiguitat de cada un dels nostres

8 afiliats. El jutjat de lo Social de Lleida ens ha donat la raó i condemna a l'empresa a la readmissió, o el pagament de les quantitats acordades com acomiadament improcedent, en el termini de 5 dies des de la notificació de la sentència.

Suposem que amb aquesta sentència guanyada per CGT, algún treballador, especialment els voluntaris "acollits", es preguntaran, ¿per què CCOO, UGT i fins i tot USO, firmants de l'acord no van exigir que als "seus" acomiadats per l'ERO se'ls pagués o readmitís? ¿Per què a qui el vam rebutjar i se'ns va acomiadar, contra la nostra voluntat, ens han de readmetre o indemnitzar amb quantitats 4 vegades superiors a les ofertes als voluntaris? ¿Per què van acceptar

l'expedient sabent que FOGASA no els anava a pagar? ¿Per què si no van imposar el punt 7è com clàusula de salvaguarda si després no exigeixen el seu compliment? ¿Pot ser tinguin alguna cosa a veure els cànons de negociació, és a dir, el que cobren els sindicats majoritaris de les empreses per acceptar expedients que els serveixen per a mantenir als seus alliberats a canvi d'acceptar acomiadaments dels treballadors? Pot ser que algú s'animi, ens referim als voluntaris, i exigeixi als qui els "van menjar el tarro" la seva readmissió o al menys l'acomiadament improcedent, el camí ja els hi hem obert CGT. Ja veurem si els terminis donen de sí, al menys haurien d'intentar-ho; si

posen excuses pot ser perquè en el cànon, hi hagués inclòs un "pacte de cavallers" pel que cap dels seus afiliats anava a reclamar individualment.

El realment interessant, serà veure la cara dels membres del comitè de CCOO i UGT, quan entrin per la porta d'Alfarràs les companyes de CGT que ells van incloure en la llista per a acomiadar-les. Per a nosaltres està clar que hem de continuar la lluita en defensa dels nostres llocs de treball en els mateixos termes amb que la vam començar unitàriament i CCOO va trair en la negociació, i la resta de les centrals van claudicar amb la signatura, excepte CGT.

Però parlar d'unitat dels treballadors exigeix eliminar als qui ens van trair, és a dir, exigeix la dimissió de la majoria del comitè. Si tinguessin vergonya ja haurien dimitit. Però amb els membres del comitè de CCOO ja es sap, faran el que els dictin els seus alliberats i aquests el que vulgui l'empresa, que per això els paga. Si no se'n van cladrà fer-los fora. En les noves eleccions sindicals, els nostres candidats seran naturalment els que van intentar acomiadar, si volen presentar-se.

Nosaltres ja ho vam dir a l'assemblea general; primer no era segur que FOGASA pagués les indemnitzacions, segon no anavem a acceptar l'expedient i molt menys que hagués discriminació incloent-hi els nostres afiliats per la força; tercer, calia seguir lluitant ja que l'acceptació de l'ERO suposava acceptar els plans dels testaferrós de Soldevilla per a liquidar l'empresa. (...) També ho vam dir: inclús per aquells que només pensen en la indemnització i no volen seguir a l'empresa, és necessari que es lluiti; en cas contrari la indemnització serà la mínima i sense garantia de cobrar-la.

Els qui segur que han cobrat són els alliberats de CCOO i UGT.

El qui vulgui defensar els seus drets ja sap on som.

El qui vulgui que el segueixin enganyant que segueixi a CCOO i UGT.

*Antonia Vilches
Delegada del Comitè d'Empresa
de Mitasa i secretària de la
Secció Sindical de CGT*

Congrés de Justícia Juvenil (Generalitat de Catalunya)

La gran operació de maquillatge

El 16 de gener va haver una concentració convocada per la secció sindical de CGT del Departament de Justícia contra el model penitenciari a Justícia Juvenil: 27 delegats i delegades i afiliats de CGT ens vam concentrar a la porta de l'hotel on s'havia de celebrar el Congrés de Justícia Juvenil, amb assistència de delegacions dels diferents governs autonòmics de la resta de l'Estat

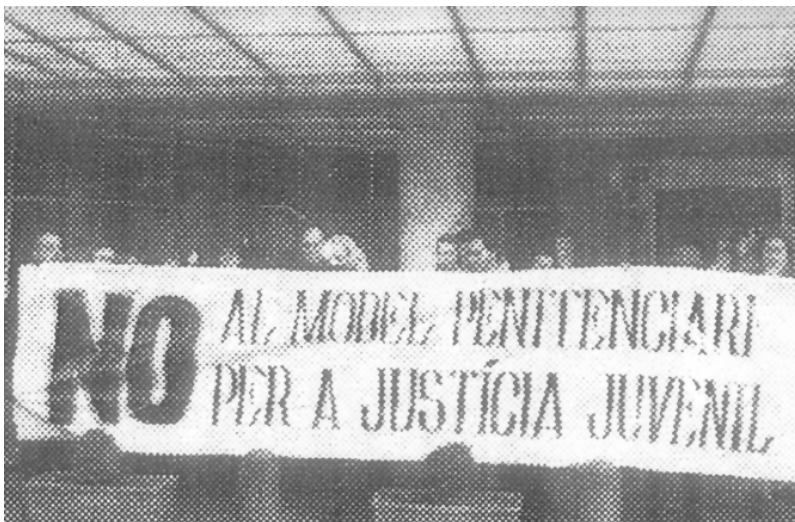
- Canvi de rol educatiu en Centres i Medi Obert.
- Acumulació i contradicció d'encàrrecs diferents i augment de funcions.
- Privatitzacions (assessorament civil i mesures penals alternatives).
- Incompliment de mesures judicials per inexistència de recursos especialitzats (tractament ambulatori, centre de dia, convivència amb persona o grup educatiu).
- Compliment de mesures de règim semi-obert en centres tancats.
- Agressions a educadors a nivells escandalosos.
- Deteriorament de les condicions laborals (contractes d'interinatge que s'allarguen en el

La nova política que s'està aplicant a la Justícia Catalana és:

- Enduriment del règim penitenciari i limitació de llibertats.
- Repressió sindical.
- Retorn a l'antiga legislació franquista en la protecció de menors (Modificació de la Llei 37/91): Reclusió "protectora" sense límit de temps per a menors "desemparats".
- Modificacions arquitectòniques i de mobiliari per a tancar en cel·les de contenció a menors "emparats" per aquest Departament.
- Macrocentres penitenciaris juvenils en lloc de crear una xarxa de petits centres educatius oberts integrats en el medi.
- Nou model de contenció psiquiàtric en els centres tancats de justícia juvenil: camisa de força farmacològica.

És aquesta la justícia juvenil que volem? T'agradaria passar un cap de setmana en una presó juvenil? Després d'aquests fastos d'elevat cost econòmic, quedaran alguns diners per a menors i treballadors de la justícia juvenil catalana? Dos dies més tard, en acabar el Congrés va dimitir el Director General de Justícia Juvenil per raons personals.

Albert Fages
CGT secció sindical
Departament Justícia Generalitat

espanyol, per tal denunciar que aquest Congrés era un costosíssim esforç de maquillatge i venda de la Justícia Juvenil catalana. El Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya està utilitzant l'aplicació de la Llei 5/00 per a desmantellar el Model Educatiu i de Responsabilització de Justícia Juvenil que es venia desenvolupant fins ara.

El que tenim darrera aquest fastuós decorat és:

- Canvi de Centres Educatius per Presons Juvenils amb increment exhaustiu de mesures de seguretat: Instauració del Model Penitenciari.

temps sense el concurs preceptiu, rotació constant de professionals, alt índex de mobilitat professional, elevat percentatge de baixes laborals, inexistència d'una borsa de treball professionalitzada, manca de formació continuada, etc.).

Especial guerra: nou número de
Marxismo Vivo

Revista del Koorkom - número 4

Els treballadors de Banca en lluita

No es euro tot el que rellueix

Els mitjans de comunicació venen fent-se resó de la massiva afluència de públic a les oficines bancàries o caixes d'estalvi per canviar pessetes per euros; de com aquesta circumstància ha provocat el col.lapse de les mateixes des del dia 1; de les llarguíssimes cues que es formen; de que la demanda desborda les previsions..

Però, poques notícies han donat sobre la situació que patim els qui ens trobem immersos en aquesta bogeria: *Els treballadors de les entitats financeres.*

Si s'haguessin donat una volta, a partir de les tres de la tarda, haurien estat testimonis de com la tònica ha estat, és i serà, la prolongació de la jornada laboral en la majoria de les oficines.

Aquesta situació era fàcil de preveure, ja avançavem la necessitat de reforçar les plantilles per assegurar l'atenció als clients; que indubtablement es generalitzaria una sobrecàrrega de feina; que era previsible que s'hagués de perllongar la jornada i que, per tant, era inevitable que en cas de que aquesta fos ineludible es compensés.

El cert és que les entitats financeres no van escoltar i avui ens trobem purgant les conseqüències.

Però, el més preocupant és que aquest descontrol és el resultat de la improvisació més absoluta. No parlem ja de les constants diferències de caixa que s'estan produint, tant pel desconeixement de la moneda –la formació prèvia ha estat inexistent o en el millor dels casos exigua- com per

la constant fallida en els processos informàtics.

En definitiva, que el procés d'introducció de l'euro no està sent tant tranquil que deuria, és més, la implantació s'està edificant a costa del

ens sobr € n motius

Reforç de plantilla

Paga de 1.000 euros i sis dies lliures

Pagament de les hores extraordinàries

CGT

com

2 EURO

nostre temps lliure, el que no els suposa cap cost econòmic a les empreses i, conseqüentment, la nostra salut amb tota seguretat acabarà resentint-se.

Per a intentar paliar aquesta situació CGT va plantejar a la resta de sindicats la necessitat d'una resposta immediata que aturés, d'una vegada per totes, l'exagerat aprofitament d'un esdeveniment que havia de ser excepcional en el temps.

Però CCOO i UGT, encara que compartint la necessitat de la resposta, van preferir començar un ritme més tranquil, no obstant, i en nom de la imprescindible unitat d'acció en aquesta circumstància, CGT va assumir aparcar de moment l'acceleració del procés de resposta.

En aquesta línia, els sindicats presents en el sector de banca i estalvi vam denunciar a totes les entitats financeres presents a l'Estat espanyol davant l'autoritat laboral, encara que aquestes es van haver de fer província a província per tal de garantir l'efectivitat i no quedar únicament en un gest simbòlic de bones intencions.

Continuant amb aquest procés unitari s'han celebrat manifestacions a Madrid, Barcelona, Sevilla, Màlaga, Granada, Còrdova, València, Bilbao, Sant Sebastià, Pamplona, Saragossa i Palma de Mallorca el passat dia 30, amb una important assistència, sobre tot, després de 15 anys sense mobilitzacions generalitzades en els sectors financers. Tot això amb la finalitat que les patronals sectorials s'avinguin a satisfer el pagament de les hores extres realitzades, una gratificació extraordinària de 1000 euro, sis dies lliures y reforç de les plantilles a les oficines.

Però som conscients que aconseguir aquestes reivindicacions no és fàcil, màxim quan alguna entitat ja ha anunciat que algun tipus de compensació satisfarà, no obstant tampoc podem ser il.lusos i desestimar aquesta possibilitat.

En qualsevol cas la sobrecàrrega de treball patida per la implantació de l'Euro no és més que la punta de l'iceberg d'un problema molt més greu que venim patint des de fa alguns anys: prolongacions de jornada (hores extraordinàries.)

És aquí on radica el veritable problema. Els bancs, bàsicament, venen reduint les plantilles any rera any, fruit tant dels grans procesos de fusions entre empreses com de la constant informatització dels sistemes productius, o dels canvis organitzatius que permeten una gran polivalència funcional.

I a erradicar aquest problema és all que hem de dedicar part dels nostres esforços. Per això, des de CGT continuarem reivindicant la necessitat de suprimir les hores extraordinàries –que a més no es cobren- i substituir-les per noves contractacions.

En tot cas, és un procés llarg i la resposta actual per la introducció de l'euro no és més que un pas en el camí.

Pepe Berlanga. Banca. CGT

Els "patriotes constitucionals"

Presidència europea

Crisi econòmica, euro i guerra

En aquest començament del 2002 les dades confirmen que la crisi s'aprofundeix. Als EUA segueixen les fallides, les retallades de plantilles i creix l'atur. Entre les fallides s'ha de destacar la més gran de la història, la del gegant energètic Enron que ha provocat un escàndol polític, o la cadena minorista Kmart, i l'empresa de

de març. En aquesta data es donaran a conèixer els balanços de les empreses de l'any 2001. El Govern nipó de Koizumi va advertir que l'estat intervindria per evitar-la, però analistes com Morgan Stanley calculen que poden necessitar més d'un bilió de dòlars per fer-ho. Sepultada sota un munt de deutes, l'economia japonesa viu una caiguda continuada de preus (deflació) que arrossega una caiguda de beneficis i amb això els capitals se'n van a altres llocs més rentables. L'atur va créixer l'any passat fins el 5'6%, i les enormes fortunes que ha gastat l'Estat aquests anys per treure l'economia de la crisi no n'han modificat el curs.

A la UE, Alemanya va entrar en recessió i va créixer el 0'7% l'any passat i s'acosta als 4 milions d'aturats. La crisi ha obligat el govern a gastar del diner públic tot i reduir-ne les entrades, amb la qual cosa ha augmentat el dèficit al 2'7% del PIB l'any 2001, molt a prop del límit del 3% que fixen els plans d'Estabilitat. La Comissió europea presentarà una "alerta primerenca" en el pròxim Consell de Ministres d'Economia i Finances el 12 de febrer. L'advertiment és conseqüència dels mecanismes establerts al Pacte d'Estabilitat, que va impulsar precisament Alemanya a la Cimera d'Amsterdam el 1997. Si Alemanya supera el 3% podria haver de pagar multes multimilionàries. Portugal es troba en circumstàncies similars.

Enmig d'aquest panorama l'euro va començar a fer les seves primeres passes com a moneda corrent. Els analistes havien predit que la posada en marxa suposaria una reavaluació de la moneda europea davant del dòlar, més encara atenent a la major gravetat

de la crisi que travessa l'economia nordamericana, però va passar just al contrari. Al llarg del mes de gener l'euro va perdre el 4'5% del seu valor davant del dòlar. I és que la moneda, és a dir, la decisió dels capitalistes de buscar dòlare en lloc d'euros o iens no té a veure amb els comptes de resultats de les empreses nordamericanes sinó amb la decisió política de les seves autoritats de defensar decididament els interessos dels seus capitals. És curiós veure com és justament al setembre quan la tendència ascendent de l'euro davant del dòlar canvia brusquement de sentit i comença una continuada depreciació fins avui. El setembre es produeixen els atemptats a Nova York, que acceleren la crisi nordamericana, però és aquest mateix mes que Bush comença la guerra a Afganistan. És tan evident que el futur de la crisi es juga en la política, és dir en la lluita de classes, que Bush no està disposat a perdre l'impuls aconseguit després del seu èxit a Afganistan i comença intervencions a Filipines, advertint d'una operació a Iraq a gran escala.

A l'Estat espanyol l'any passat es van destruir llocs de treball en termes absoluts, modificant la tendència dels darrers 7 anys. La major part de les grans empreses de l'automoció ja tenen regulacions de treball o rescissions de contractes. Ara seran les empreses subministradores i que treballen per a les multinacionals. Però Aznar està tan confiat en la manca d'una oposició al seu govern, de les enquestes que li tornen a donar resultats molt per sobre del PSOE i de la docilitat dels sindicats que acaben de firmar la Pau social amb el Pacte per la negociació col·lectiva amb la patronal, que es veu amb forces per ser més papista que el papa. Si els Plans d'Estabilitat exigeixen un dèficit públic màxim del 3% del PIB, mentre que EUA veu com augmenta, Japó es troba en el 4'5% i Alemanya s'apropa al 3%, Aznar es veu amb forces per imposar el dèficit zero, i imposar-lo per llei a tota la resta d'administracions públiques (autonomies i ajuntaments). Com arribarà a l'equilibri pressupostari amb menys ingressos i més despeses? Només hi ha una resposta: amb més privatitzacions i retallades en pressupostos socials.

telecomunicacions Global Crossing, una de las companyies estrella de la "Nova economia". El nombre de suspensions de pagaments al gener va pujar a la xifra rècord dels 10.600 milions de dòlars.

Però és al Japó on la possibilitat d'una fallida del sistema financer té fins i tot una data possible: finals

Creix el "patriotisme" a la UE

El mateix dia que es podia començar a comprar amb euros Itàlia havia d'enfrontar-se a una crisi política. Al Gabinet italià se succeïen comentaris despectius cap al projecte europeu i l'euro, i el ministre d'Exteriors, Renato Ruggiero, va sortir en defensa seva. Després de la desautorització de Berlusconi, va presentar la dimissió. El també ministre Umberto Bossi, dirigent de la Lliga Nord, va ser qui més va aplaudir la dimissió, ell havia afirmat: "l'euro representa l'Europa de los rojos, maçons i financers.". El mateix Berlusconi va assumir la cartera vacant i va definir el canvi que hi ha d'haver en política exterior: "unir a la gran tradició i capacitat de la diplomàcia italiana una major actitud en pro del "made in Italy"". Així doncs, menys Europa, més Itàlia. Amb aquest propòsit va nomenar el neofeixista Franco Fini –per a qui Mussolini fou l'italià més important del segle-, representant del Govern italià a la Convenció de la Unió Europea. Aquesta comissió hauria de proposar la renovació de les institucions en vista a permetre l'ampliació de la UE. Berlusconi va ser felicitat pel portaveu de les finances nordamericanes: *The Wall Street Journal*, que va saludar la dimissió de Ruggiero perquè permetrà entre altres coses "ajudar a forjar nous llaços amb els EUA."

Aquesta tendència cap al replegament patriòtic denota l'arribada de la crisi i una major atenció de sectors decisius de la burgesia a reforçar els organismes de dominació: els seus estats. Existeix la crisi italiana, però recorre tota Europa, començant per l'Àustria en què l'extrema dreta prefeixista de Jörg Haider es veu cada vegada més reforçada. Aquest gir nacional-xovinista és també en el programa que presentarà Chirac a les pròximes presidencials, com és en el gir que ha discutit el PP al seu darrer congrés per a assentar-se al

lloc en què sempre ha estat: el del centralisme amb sabor franquista.

L'11 de setembre i l'èxit amb què Bush va saber aprofitar els atemptats per alçar un patriotisme exultant sota el qual imposar tots els seus plans de

retallada de llibertats, ha alimentat el recurs al patriotisme al vell continent. Aznar ha vist en la conjuntura internacional la seva oportunitat, que coincideix a més amb el semestre de presidència, i es prepara amb el "patriotisme constitucional" per fer un nou impuls a l'estat central a costa de retallades als poders autonòmics, i per començar, segueix tensant la corda al màxim contra el PNV, amb la pròrroga unilateral del concert.

Tots podem ser considerats terroristes!

A principis de desembre la UE va definir que acte terrorista és aquell que "pretén intimidar greument una població o obligar indegudament els poders públics o una organització internacional a fer o a abstenir-se de fer quelcom, o a desestabilitzar greument o destruir les estructures fonamentals polítiques, constitucionals, econòmiques o socials d'un país o una organització internacional." Són actes terroristes també "causar destruccions massives a una instal·lació governamental o pública, o a un sistema de transport o a una infraestructura (...) a un lloc públic o a una propietat privada susceptible de posar en perill vides humanes o produir pèrdues econòmiques considerables."

Aznar va definir la lluita contra el terrorisme com la seva tasca principal al capdavant de la UE. Però ben llegida la resolució del Parlament europeu, la lluita contra el suposat "terrorisme" s'estén a nombrosos sectors, perquè poden

ser considerats com a terroristes aquells que obliguin un Govern o un organisme (llegeixi's el BM, per exemple) "a fer alguna cosa o abstenir-se de fer alguna cosa", per exemple deixar de fer una reunió a Barcelona, com va passar el juny passat. I què significa "pèrdues considerables"? És evident que la lluita dels Governos del capital no es limita a enfrontar-se a aquells que utilitzen pistoles, sinó a qualsevol que els qüestionari: moviments antiglobalització, però demà aquesta mateixa mesura es podrà aplicar a moviments sindicals si aquests no permeten als governs fer la política que volen "i els obliguen indegudament".

El Govern ja ha advertit que no tolerarà cap desordre i promet blindar les cimeres, començant per la de Barcelona el març. S'ha d'alçar la resposta més ferma i unida contra la UE i en defensa de la llibertat d'expressió i i manifestació.

L'Escola Bressol pública amenaçada

La major part de l'oferta de places públiques d'Escola Bressol a Barcelona són les 39 escoles de l'Ajuntament. Aquesta quantitat és clarament insuficient per les necessitats i cada any hi ha llargues llistes d'espera sense plaça. Després d'anys de queixes l'Ajuntament anuncia que ampliarà d'ara fin el 2.008 en 32 més el nombre d'escoles bressol, la major part en vells centres de primària, fins a doblar el nombre de places actuals, és a dir unes 4.000.

Però ara ve la concreció d'aquesta ampliació i aquí comencen tots els problemes. El 21 de gener del 2002 l'Ajuntament de Barcelona i els sindicats CCOO i UGT signen un preacord per a procedir a una remodelació de l'actual Escola Bressol i a l'ampliació dels 9 nous centres previstos per entrar en funcionament el proper mes de setembre. El text del preacord ens diu que els centres mantindran l'horari, les ràtios i les prestacions que avui s'ofereixen... però amb la reducció de la plantilla estable de 11 a 7. A canvi, introduiran personal contractat a empreses exteriors per cobrir un contingent de 20 hores diàries, per hores de menjador o en l'horari en que les nens no tenen el seu educador/a. Un segon canvi important és l'entrada de directors per quatre anys, en comptes del sistema rotatiu que fan actualment entre tots els educadors del centre. A mena de maquillatge, es comprometen algunes millores laborals –retributives essencialment- per a que els actuals educadors/es acceptin la proposta.

El funcionament de l'Escola Bressol de l'Ajuntament de Barcelona ha estat sempre un

referent, no només dins l'Estat espanyol sinó portes enfora, del qual l'Ajuntament de Barcelona n'ha fet una gran auto-propaganda. Un dels pilars d'aquesta qualitat demostrada ha estat la conquesta del doble torn, és a dir, la possibilitat de cobrir tota la jornada amb dos educadors/es que doblaven al migdia, a l'hora dels menjars. Liquidar el doble torn és l'objectiu central del preacord. Obviament darrera aquest acord ningú no podrà trobar cap justificació pedagògica, cap crítica ni balanç de l'actual funcionament que pugui ser superada amb les noves mesures, **l'única explicació és que volem gastar menys en escoles bressol i finançar les noves places de creació amb una retallada substancial de la despesa en els centres que ja existeixen.**

Que aquesta sigui la lògica dels partits anomenats d'esquerra que governen la ciutat (PSC, IC, ERC, Verds) ja és greu, però que CCOO i UGT acceptin és d'escàndol. Casualment en aquest tema la directora de l'IMEB ¹ va informar que comptaven amb el suport dels partits d'oposició (CiU i PP). Només aquesta coincidència els hauria de fer reflexionar!. A més la tendència privatitzadora no és nova a l'Ajuntament "d'esquerres", doncs en els darrers cursos han privatitzat el personal de neteja i de cuina.

El juny del 2001 Ajuntament d'"esquerres" signava amb CCOO i UGT el "*compromís per l'educació a la ciutat de Barcelona*" en el qual es manifesta la *voluntat de millorar la qualitat i reforçar el paper de l'educació i el seu caràcter de servei públic*. L'acord *millora la qualitat* amb la reducció de la plantilla fixa per centre? Ningú s'ho creu ni ho diu. Es reforça el

caràcter de servei públic amb la introducció de personal eventual que ve d'empreses privades? Sense comentaris. Però a més, CCOO i UGT estan fomentant la precarització laboral contra tot el que diuen en les seves declaracions generals. En realitat cal rebutjar el preacord perquè:

- 1) baixa la qualitat d'ensenyament;**
- 2) precaritza les condicions laborals als centres i**
- 3) avença en la privatització de l'escola Bressol pública.**

Com sabien que aquest pre-acord podia tenir molta reticència en el col·lectiu i en els pares i mares implicats, doncs hi havia l'experiència d'un pla similar presentat ara fa quatre anys per Eulàlia Vintró que va ser rebutjat, van preparar tot un pla: dilluns al matí signaven el preacord i ja estaven convocats des del divendres 1/3 del personal per a que la presidenta de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona (IMEB) - organisme municipal del qual depenen les Escoles Bressol-Marina Subirats, expliqués als treballadors el que els havien signat els seus representants sindicals. Dimarts i dimecres repetien l'operació per completar l'explicació a tots els treballadors. Tot just després, el dijous, CCOO reuneix una assemblea informativa per justificar la signatura i el dilluns següent convoquen referèndum. Tot servit en una setmana! Mentre la FAPAC, que també ha donat vistiplau a l'acord, no ha passat cap mena d'informació a les AMPAS. Així, sense donar la més mínima capacitat de reacció a la contra, l'acord havia de caure com quelcom inevitable. Parlant amb educadores del col·lectiu que no estaven d'acord, hi havia desànim i

desmoralització. Però va arribar el referèndum i va resultar que malgrat totes les pressions, amenaces, maniobres... els educadors/es van votar no: 202 no, per 167 a favor, 2 vots en blanc, i 2 vots. Tothom va anar a votar doncs el total és de 415 i les poques abstencions denoten la polarització de les opcions.

Des d'aquestes planes felicitem els treballadors que han posat per damunt d'unes millores retributives la defensa de l'actual Escola Bressol Pública, les condicions laborals i d'educació del nens/es. Però no creiem que les coses s'aturin aquí i que l'Ajuntament reconegui que ha perdut. És més ja ha amenaçat que les noves escoles les obrirà amb el seu model. Així doncs la lluita -a més d'evitar qualsevol nou intent d'introduir aquest model- hauria de ser perquè els nous centres es creïn en les mateixes condicions que l'actual escola Bressol i no ens creïn una doble xarxa: la de primera a extingir en les velles escoles i la de segona a desenvolupar a les noves.

Ha de ser possible una campanya en defensa de l'Escola Bressol Pública front l'Ajuntament i tenim precedents, com les de les Escoles d'Adults, que demostren que no sempre l'Administració acaba guanyant. La rectificació de CCOO i UGT assumint els resultats del referèndum ha de permetre tancar la profunda divisió que han introduït en el col·lectiu, per la forma com han portat les coses d'esquenes i sense escoltar l'opinió dels educadors/es abans de negociar o signar preacords. Des d'aquí tot el nostre suport.

Josep Lluís. Barcelona

Professorat interí i substitut

Solucions definitives, ja!

Tots els indicis apunten a que en breu es modificarà el real decret que regula el sistema d'accés a la funció pública. La reivindicació d'un nou sistema d'accés que prioritzi l'experiència docent ha estat bàsica en les lluites del professorat interí a l'ensenyament públic. Tot i així, el moment de cantar victòria queda encara molt lluny. Desconeixem els plans del govern en relació a una possible modificació del RD 850/93. Un nou sistema d'oposicions orquestrat des de les files reaccionaries del PP podria deixar amb el cul a l'aire a una gran part del professorat en precari.

Malauradament, les condicions de treball del professorat interí i substitut empitjoren dia a dia. A Catalunya, en poc temps, el col·lectiu ha perdut drets consolidats i s'ha hagut d'estrènyer el cinturó o bé canviar de feina. Recordem sinó les conseqüències del protocol de negociació de maig de 2000, del decret de borsa de treball de la primavera de 2001, de l'acord de Pau Social de novembre de 2001, etc.

La política de privatitzacions imposada des de l'Administració està directament supeditada a la pèrdua de drets dels treballadors/es eventuals. PP i CiU s'han mostrat molt eficaços a l'hora d'impulsar els seus plans en matèria educativa (LOU, Llei de Qualitat, Llei de FP, concerts educatius, plans estratègics...) No sembla, doncs, que aquesta situació de precarietat laboral hagi de canviar substancialment.

Malgrat tot, hi queda una porta oberta que arrenca de les mobilitzacions dels darrers cursos i que pot contribuir a forçar un canvi favorable en futurs esdeveniments. Hores d'ara, algunes organitzacions sindicals estan treballant coordinadament a nivell estatal per tal de recolzar les lluites del professorat interí i substitut. Com a resultat d'aquests contactes s'ha establert un calendari de mobilitzacions que ha de confluïr en una concentració d'àmbit estatal a Madrid el dia 13 de febrer. CGT, CSIF, FETE-UGT i STES estan compromesos en aquesta convocatòria. Lamentablement, CCOO s'ha mantingut al marge.

La inestabilitat del professorat interí i substitut és un conflicte social d'àmbit estatal. Estem convençuts que aquest és el marc en el qual cal redreçar el moviment. Des de la CGT, a més, mantenim que la

presència al carrer dels afectats/des és el pas previ a la negociació. Sense mobilització poca cosa podrem aconseguir. El professorat interí i substitut ha demostrat en diverses ocasions la seva capacitat d'organització (recordem la cadena humana durant la jornada de vaga del 17 de maig de 2001) Caldrà, doncs, posar-se a treballar per que la concentració a Madrid del dia 13 de febrer sigui un èxit.

D'altra banda, per part de les

organitzacions sindicals s'haurà de fer un esforç per unificar estratègies. Des de la CGT considerem un error la divisió sindical a l'hora de defensar els interessos del professorat més desfavorit. En matèria d'accés hi ha una clara mancança de política unitària. El dia d'avui, cap organització sindical ha plantejat la unitat sindical com a camí per a una solució definitiva. Així, des de la CGT ens comprometem ha establir converses que, en aquesta direcció, serveixin per a dur a terme jornades de lluita convincents i efectives. Altrament, emplacem a tots els sindicats a continuar convocant mobilitzacions per un acord d'estabilitat i per un accés diferenciat.

Reproduït de l'Esquerda de la Federació d'Ensenyament de Catalunya de CGT. Gener 2002.

La Llei d'Estrangeria

Un any després...

El balanç del primer any d'aplicació de la Llei d'Estrangeria està marcat per la lluita dels immigrants, que s'ha convertit en un exemple per a tots els treballadors de l'Estat. Mentre que el desembre de 2000, just abans de l'entrada en vigor de la llei, el govern amenaçava de dur a terme de manera immediata 30.000 deportacions, el 6 de juny Rajoy havia de cedir i anunciava un procés de regularització extraordinari pels qui podien demostrar que havien arribat a l'Estat espanyol abans del 23 de gener. Abans, el govern havia hagut d'arribar a acords parcials amb el primer col·lectiu de subsaharians de Plaça Catalunya, les comunitats equatorianes (la situació de les quals va saltar a la llum amb l'accident de Lorca), i els immigrants tancats a les esglésies a Catalunya, Múrcia i València. Amb aquestes lluites es van aconseguir els papers que la llei anterior —defensada entre d'altres pel PSOE, IU, CCOO, UGT i SOS Racisme— els havia negat. Com a producte de la lluita, i sota una llei molt més

dura, el 2001 s'ha doblat el nombre d'immigrants regularitzats a la província de Barcelona.

Tanmateix 15.600 sol·licituds presentades a Barcelona han estat denegades, i es calcula que al conjunt de l'Estat hi ha uns 200.000 immigrants sense papers. El passat 11 de gener el govern va fixar el contingent de treballadors no comunitaris que poden ser regularitzats el 2002: només s'acceptarà la regularització de 10.884 immigrants en llocs de treball estables i de 21.195 en treball temporal (que suposa el retorn al país d'origen un cop acabat el període de

contractació). Aquest contingent ja està tancat i, per tant, segons el govern, no hi haurà més regularitzacions: ni tan sols les persones que presentin una oferta de treball fora d'aquest contingent podran obtenir els papers. És evident que aquestes xifres són totalment insuficients per als immigrants que es troben entre nosaltres i —no cal dir-ho— per tots els qui arribaran durant l'any. El govern els condemna a la misèria i la sobreexplotació: segons estableix el Reglament de la llei només tindran dret a papers els qui

nostres costes, i en major quantitat: el 2001 uns 30.000 immigrants van ser detinguts a les pasteres, un 18% més que l'any anterior i centenars van morir a l'Estret. I és que els fluxos migratoris no depenen de la legislació dels països d'arribada sinó de les condicions de vida en els llocs d'origen, condicions que no han deixat d'empitjorar. Aquesta llei d'Estrangeria —com la llei anterior— no serveix per reduir ni regular l'entrada d'immigrants, sinó per retallar els drets dels qui arriben amb l'única cosa que tenen, la seva força de treball.

Entre els sense papers trobem els col·lectius desallotjats de la plaça André Malraux, que segueixen sense cap solució per part de les administracions, i sota l'amenaça que si es mobilitzen mai no aconseguiran els papers. La Generalitat s'ha cobrat el suport al PP en aquest conflicte amb les competències d'acollida primària d'immigrants, que s'han concretat en 350 places en pisos i pensions,

gestionades per Creu Roja i Càritas, que veuen així recompensada la seva inhibició en la lluita. Clos —que avalà la col·laboració de la Guàrdia Urbana en el desallotjament— ha pres personalment la direcció de les qüestions d'immigració de l'Ajuntament.

Aquest cas és un exemple més de l'aplicació selectiva de la repressió sobre col·lectius d'immigrants en lluita, a l'empara de la llei d'Estrangeria. A més de negar-los tots els drets polítics i socials (afiliació sindical, reunió, associació, i manifestació) se'ls tira al damunt la policia i han de viure sota la por

puguin demostrar haver viscut durant tres anys a l'Estat espanyol, és a dir, els qui hagin passat aquest període sobreexplotats en treballs en negre i mancats de qualsevol dret.

Malgrat la duresa de la llei, el nombre d'estrangers residents a l'Estat espanyol va augmentar el 2001 un 23,81% respecte l'any anterior. Això posa de manifest quins són els objectius reals de la llei. És evident que no ha servit per aturar l'arribada d'immigrants —el suat "efecto llamada" que va servir el PP per justificar la nova llei— ni per regular-la amb els contingents. Els immigrants han seguit arribant a les

permanent de la deportació, sempre que es decideixin a deixar de ser només treballadors invisibles del mercat negre per convertir-se en col·lectius en lluita pels seus drets. Ho hem tornat a veure fa pocs dies a Almeria, on la brutal càrrega dels antiavalots va provocar onze ferits en una concentració d'immigrants que reclamaven la regularització. A Melilla el govern ha arribat a l'extrem d'expulsar les famílies dels menors que cometin algun delictes. La repressió ha estat a l'ordre del dia, però no s'ha posat en marxa cap dels programes d'integració del "Plan Greco" previstos a la Llei.

Racisme i crisi

Els treballadors en precari són els primers a patir les conseqüències dels períodes de recessió econòmica com l'actual. Els empresaris intenten mantenir els índexs de benefici i fer recaure per tots els mitjans la seva crisi sobre les esquenes dels treballadors: els acomiadaments massius ja han arribat a les multinacionals, tant en sectors de tecnologia punta com en indústries tradicionals. Els immigrants, com els joves, són els primers en caure, però al darrere hi van els treballadors estables. I aquests treballadors aleshores estan disposats a fer les feines que fins ara només acceptaven els immigrants. D'aquí a l'esclat obert del racisme només hi ha un pas.

A més, la utilització política dels atemptats de l'11 de setembre només ha servit per agreujar la situació. La criminalització de l'immigrant ha permès la vulneració de drets fonamentals i ha estat un

(segueix a pàg. 17)

Tornen a omplir els carrers

El 26 i 27 es van succeir les convocatòries de dues manifestacions de rebuig a la Llei d'Estrangeria del PP, amb motiu del primer any de la seva entrada en vigor. Les dues van situar, blanc sobre negre, l'actual situació dels immigrants a Barcelona. La de dissabte, convocada per l'Eix d'Immigració de la Campanya contra l'Europa del Capital va reunir entre 5.000 i 10.000 persones. La de diumenge amb prou feines 200. La de dissabte va aglutinar massivament els immigrants, a la de diumenge gairebé no n'hi van haver. Quedava palesa al carrer la fallida de les direccions tradicionals del moviment d'immigració que han anat pactant amb el govern i condicionant – si no negant- el recolzament a les duríssimes lluites dels immigrants en el darrer any i mig: el CITE-CCOO, AMIC-UGT, SOS Racisme, rebien la torna de la seva política.

La de dissabte va aglutinar les organitzacions que van prendre en aquest temps el relleu, essencialment al voltant de Papers per Tothom d'un costat i CGT de l'altre. I diem que un i altre costat, perquè el sectarisme dels companys de capçalera, de Papers per Tothom, va impedir que s'integressin en ella els immigrants que portaven banderes de CGT, provocant així que aquests aglutinessin un bloc massiu amb entitat pròpia. Una llàstima, més encara perquè entre els companys que impediien la integració dels immigrants de CGT a la capçalera, hi havia afiliats autòctons de la mateixa organització.

Tanmateix, l'element més important d'aquesta manifestació va ser la masiva participació d'immigrants, reflexe fidel d'una incipient resposta a la negativa de la Delegació del Govern a acceptar sol·licituds de regularització i a la masiva recepció de denegacions a les presentades. És encara un moviment desorganitzat i espontani que expressa els milers que el govern pretén condemnar a cinc anys de treball en negre i economia submergida. Com a Lluita Internacionalista vam estar al costat dels immigrants i amb ells seguirem en el que sembla ser l'inici de la propera lluita per papers.

Mª Esther del Alcázar. Afiliada CGT

Repressió a Almeria

El passat 22 de gener uns 200 immigrants es concentraven davant l'Alcazaba d'Almeria per demanar la regularització. Els antiavalots van carregar amb gasos lacrimògens i bales de goma contra la concentració i van causar 11 ferits. Vuit companys van ser detinguts i traslladats al Centre d'Internament d'Immigrants de Màlaga, i es troben sota l'amenaça imminent de deportació. Diverses organitzacions han impulsat una acampada davant del centre per denunciar el règim d'internament i mirar d'evitar les deportacions, i han iniciat una campanya d'enviament de faxes i e-mails de protesta a les següents adreces:

Subdelegación del Gobierno en Almería
FAX: 950 23 57 99
pjerez@almeria.map.es

Delegación del Gobierno
FAX: 91 537 16 53
seextranjeria@amador.mir.es

Ministerio del Interior
Fax: 91 537 11 77

La lluita continua

Fent ús d'argücies i maniobres, els rectors de la UdG i la UAB, les dues universitats on estudiants i treballadors havíem guanyat la insubmissió dels claustres a la LOU, han imposat contra la voluntat de la majoria l'acatament de la llei. La LOU està aprovada, però ara l'han d'aplicar i ho faran a través de reglaments i mesures que aprofundiran la privatització i l'elitització de la Universitat pública. Per poder fer front a tot el que vindrà, hem de ser capaços de traduir tots els esforços que s'han fet fins ara en una organització més sòlida del moviment.

Confiar que els rectors prendrien una postura real d'enfrontament als governs per la LOU hagués estat una ingenuïtat imperdonable. La poderosa Conferència de Rectors (CRUE) va afanyar-se a advertir que un cop aprovada la LOU s'havia acabat la festa. Però els nivells a què han arribat Nadal i Solà, a la UdG i l'Autònoma respectivament, fins esdevenir els gossos fidels de la Pilar del Castillo i d'en Mas-Colell disposats a jugar-se fins allò que més estimen -el càrrec- per l'amo, ha superat els límits de baixesa imaginables. Aprofitar els successius períodes no lectius de les vacances de nadal i d'exàmens, amb la consegüent impossibilitat material de fer assemblees i, per tant, de plantar cara de manera real i massiva, era una ocasió d'or i, certament, no l'han deixada passar.

Primer va ser en Nadal a la UdG amb una convocatòria sorpresa i immediata de Claustre extraordinari, acompanyada d'una carta a tots els Claustres cridant tothom a l'ordre i

cobrar sous, tot passant per expedientar els estudiants de la Mesa si sortien de la sala quan els estudiants van decidir abandonar el Claustre. Per un marge estretíssim de vots, el Rector va aconseguir guanyar la marxa enrere a la desobediència, i va imposar-se a la força impedit la votació sobre si calia aplicar o no la LOU al procés d'elecció del Rector, ja obert abans de l'entrada en vigor de la llei, sense cap exigència legal de fer-ho. Dies després en Nadal ens il·lustrava sobre de què anava el tema. Exactament tres vegades va interrompre una reunió posterior de la Junta de Govern -en què els estudiants havien presentat les firmes per a rediscutir l'elecció del rector en un nou Claustre extraordinari- per contestar el telèfon. En un espectacle lamentable d'amenaques, de perpetrar un cop d'estat dissolent el Claustre immediatament i de dimitir per enèsima (més una) vegada, va explicar amb totes les paraules que qui el trucava era el conseller Mas-Colell pressionant-lo amb amenaces com que tallaria el finançament de la UdG o que s'oblidés del parc tecnològic projectat... Evidentment els estudiants van denunciar-ho de seguida públicament; Nadal va desmentir-ho tot i en Mas-Colell, molt més espavilat, va carregar el mort al rector dient que havia fet les trucades a petició seva. L'autonomia universitària, per variar, estava de vacances. Els havia costat, però si la UdG havia estat la primera universitat insubmissa, ara era la primera *des-insubmissada* i, a més, amb nota, perquè es convertia en l'alumna obedient que, sense cap necessitat, aplicaria abans que ningú la LOU escollint rector.

Després li tocava a l'altra universitat insubmissa, l'Autònoma. El primer intent va ser una Junta de Govern per passar a la LOU el sistema d'elecció del rector, però van haver de suspendre-la pel boicot actiu dels estudiants. La contraofensiva va continuar desenterrant misteriosament tots els expedients informatius oberts des d'un

any enrere per accions diverses. I, finalment, un Claustre sorpresa en què el Rector feia xantatge al Claustre amb una moció de confiança per aplicar la LOU i, si no, dimitir immediatament, provocant una situació de caos institucional. Els estudiants van denunciar la maniobra del rector i l'equip de govern, tot posant de manifest la manca de democràcia al si de la universitat, quan els òrgans de govern es posicionaven en contra tot allò que estudiants i treballadors havien defensat de manera massiva. Només els treballadors d'administració i serveis del CAU van mantenir-se fermes amb els estudiants defensant fins al final la desobediència. Lamentablement CGT va posicionar-se per l'abstenció.

Queden encara dues iniciatives obertes a la UdG per intentar evitar les eleccions a Rector segons la LOU. Un Claustre extraordinari forçat amb les firmes d'una quarta part dels claustrals i un contenciós administratiu presentat ja contra la universitat. Si això no funciona serà el moment de plantar cara amb un boicot organitzat des de les assemblees a les eleccions a Rector.

Amb aquests precedents l'extensió de la insubmissió, que s'havia pres com a reivindicació central dels sectors més progressius de pràcticament totes les universitats, i amb la desmobilització actual sembla difícilment realitzable. Els rectors de la UdG i de l'Autònoma han fet la feina bruta per aconseguir-ho.

Ara, però, cal veure com reorientem la lluita contra la LOU i per la defensa de la Universitat pública. Un cop comencin a funcionar de nou les assemblees després dels exàmens, la primera oportunitat serà la reunió de Coordinació Estatal de Girona els dies 16 i 17 de febrer, consolidar i fer plenament efectiu el marc estatal ha de ser un dels principals objectius per garantir que la lluita no acabi en un no res. D'allà ha de sortir l'organització de la manifestació central i el congrés estatal que han de tenir lloc a Salamanca els dies 16, 17 i 18 de març coincidint amb el Seminari dels Ministres de Cultura de la Unió Europea, amb Pilar del Castillo d'amfitriona, i amb la privatització dels serveis públics i en concret de l'ensenyament a l'ordre del dia com, també, al de la Cimera de Barcelona. Com encarar l'oposició als intents que s'aniran desplegant per implementar la LOU, tant a nivell estatal, com a cada comunitat autònoma, així com també dins de cada universitat, ha de ser una altra de les discussions fonamentals per ara mateix.

explicant-los directament què havien de votar, amb un únic objectiu: fer marxa enrere en la declaració d'insubmissió a la LOU. Van ser 6 hores d'insults, catastrofisme i amenaques ben variades del rector que anaven des de la seva enèsima dimissió a deixar de

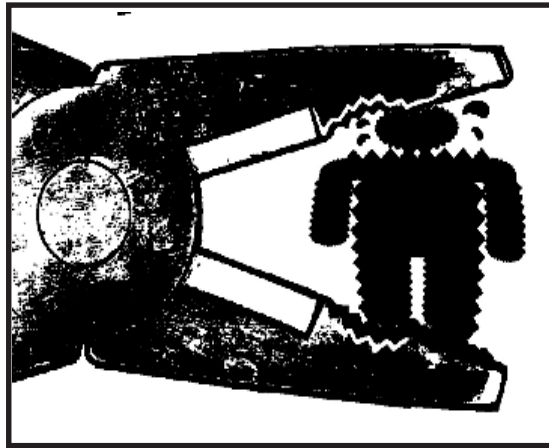
Quasi que ja n'hi ha prou

Treballa en una multinacional nord-americana instal·lada a l'Estat espanyol i del nom de la qual no me n'he de recordar, pel meu propi bé i pel dels meus companys. La seva estructura és vertical, dit així semblaria una qüestió inofensiva, però els que la sofrem a diari sabem què és rebentar.

La verticalitat surt des de molt amunt, més enllà de les nostres fronteres, d'aquelles fronteres que ja no existeixen segons ens expliquen a rel de l'euro (potser hauríem de preguntar-ho als immigrants, si també per ells han deixat d'existir). Des d'aquest punt llunyà a la cúspide de la piràmide i de l'univers es pot trobar un país que s'abreia amb tres lletres vocals que s'aprenen des de l'educació infantil, per tal d'aplicar una política de barbàrie que aniquila totes les conquestes socials, que no reconeix cap altre dret que el d'acomplir els plans d'obtenció il·limitada de beneficis, costi el que costi, sempre i quan ho permeti la competència amb altres multinacionals del mateix pal.

Amb el suport de la política econòmica del PP i dels sindicats, no és il·lícit en la cosa quotidiana que, a poc a poc, els treballadors veiem com les condicions de treball empitjoren, es fan molt més agressives, la pressió cara al compliment de la nostra labor esdevé asfixiant, els acomiadaments comencen a sorgir entre la plantilla i el silenci, perquè hi ha por, impera. I el treballador, tot sol, pensa que ha de ser així; que un altre món no és possible perquè aquí ningú no es mou ni

denuncia, perquè se suposa (tota la propaganda institucional va cap aquí) que vivim en un país ric, immers al sacrosant ordre internacional i de l'estat del benestar. La immigració, fins i tot ens dona estatus de país ric, fixa't com estan disposats a perdre la vida només per venir aquí, a la meca de la prosperitat. Així les coses és millor no moure's, no sigui cas que ho espatllem, que s'emprenyin i ens prenguin fins i tot la poca cosa que encara ens queda. I tenen tot el camp lliure: els sindicats alineant-

se amb la patronal i IU i el PSOE, tan dòcils, col·laborant en forjar misèria, tancats en ells mateixos.

Mentrestant perdem la veu i la dignitat, i fins i tot l'opinió, i el temps lliure cada vegada més reduït perquè estem obligats a regalar les nostres hores si no, mala cosa, un rebel, un cas perdut que ha de passar a l'atur per incompetent, fora del sistema. Amb el mateix sou es cobreix un lloc i encara un altre. Però ni amb això n'hi ha prou; també es busca l'adhesió, la fidelitat als principis neoliberals i l'acatament

sense fissures de tota la plantilla, perquè hi ha una veritat màxima que s'estén com la pólvora des de l'onze de setembre: "o estàs amb mi o estàs contra mi". I si estàs contra mi, les set plagues bíbliques van ser poca cosa comparat amb el que et pot passar. És molt aclaridor tot el que hem anat veient des del setembre, ocasió de luxe que va permetre accelerar la globalització, la retallada de les llibertats i els drets fins a baix de tot: país per país, col·lectiu per col·lectiu, moviment per moviment, empresa per empresa... Un pensament únic i uniforme, encara que amb això no demostrin res més que pura canallada.

És clar que el PP ha fet un congrés triomfant, i doncs què! Tenen moltes coses per celebrar; a la lluita de classes aquesta vegada estan guanyant-los la partida als nacionalistes, als treballadors, a l'esquerra, als joves (que ja ni el "botellon")...; la repressió està servida i actua per mimetisme en les consciències. El que es va trobar a faltar en aquest congrés de cèsars fou la presència dels sindicats i dels Llamazares i dels Zapateros al convit triomfal.

Hem d'aprendre d'Argentina, de la seva lluita; encara hi som a temps si aconseguim despertar-nos, per a què altres es despertin, d'aquest somni que a poc a poc acabarà tornant-se, si no ho evitem, com el malson que el poble argentí està vivint.

Aurora – CCOO Arts Gràfiques

(ve de pàg. 15)

marc immillorable per al reforç de la legislació anti-immigratòria. El govern dels EEUU ha anunciat la deportació de 6.000 immigrants d'origen àrab i als països Shenguen hem vist com s'utilitzaven acords d'extradició amb països tercers per portar a terme

deportacions que d'altra manera no es podrien produir: l'Europa-Búnker es reforça.

L'única resposta: organització i mobilització. Per la unitat dels treballadors

Davant d'aquesta situació no hi ha altra sortida que evitar la divisió i enfortir la unitat i l'organització

davant la crisi i les agressions. Cal transformar els sindicats en instruments de lluita al servei de tots els treballadors, també dels immigrants, i cal convertir els conflictes en lluites socials per la defensa dels drets i les condicions de treball.

Cristina. Barcelona

Canvi climàtic o nou model energètic?

La descoberta i utilització dels altres combustibles fòssils (carbó, petroli i gas natural) i l'energia nuclear, i la seva conversió en una altra energia clau -l'electricitat- ha permès el gran desenvolupament industrial i tecnològic. Ara bé, si la cara de la moneda és aquest gran avenç en les condicions de producció i de vida en els països desenvolupats, el revers de la moneda són les fortes repercussions sobre l'entorn natural amb greus problemes de contaminació atmosfèrica i de les aigües tant continentals com oceàniques.

Si bé les repercussions sobre el medi ambient i en l'equilibri ecològic són àmplies i variades -pluja àcida provocada pels gasos procedents de la combustió del carbó i petroli principalment, els efectes de la radioactivitat procedent dels accidents en les centrals nuclears...- és l'increment de diòxid de carboni en l'atmosfera, responsable de l'efecte hivernacle, el que més repercussió mediàtica té ja que és el responsable

importants...- però que de no aturar-se les emissions aquests poden anar més lluny i provocar un canvi important de les zones climàtiques del planeta.

Davant d'això tothom, tant els científics com els polítics, està d'acord que és necessari reduir fins a la seva eliminació l'emissió de gasos hivernacle a l'atmosfera. Aquesta preocupació queda reflectida sobre el paper en els acords internacionals assolits a les

principal font d'energia; però no hi ha cap altra font d'energia alternativa que pugui ocupar el seu lloc sense un canvi important en l'actual model energètic mundial.

Un model energètic el determinen, per una banda, els sistemes d'explotació i acumulació de les fonts d'energia -com s'obtenen, qui ho controla i amb quines finalitats- i per altra els processos de producció energètica -sistemes de transformació, control de les xarxes de distribució...- i això no és quelcom abstracte i descontextualitzat sinó que és fruit del marc socio-econòmic en el qual es produeix, a la vegada que és la base necessària pel seu desenvolupament. Per tant no és possible plantejar el canvi necessari en el model energètic per a què aquest sigui sostenible sense plantejar la necessitat d'un canvi tant en el model de desenvolupament social com en el sistema econòmic i de producció.

Però el que és més greu de la situació actual és la manca d'una alternativa real i forta al sistema capitalista. En els últims anys -a partir de Seattle- hem viscut fortes mobilitzacions de protesta per part de molts grups -ecologistes, antiglobalització, anticapitalistes...- i de partits polítics que s'anomenen d'esquerra que es mostren preocupats pels efectes que ocasiona el capitalisme en la destrucció de les condicions de vida i del medi ambient, però que l'accepten com a l'únic sistema possible que és factible d'humanitzar. La seva preocupació i pressió és per intentar trobar solucions, en el seu sí, tot reclamant que siguin els propis governs de les principals potències econòmiques els que apliquin les possibles solucions en contra dels interessos econòmics de les seves pròpies classes dominants. Si donada l'actual situació de crisi és difícil que els governs apliquin millores en les condicions socials i laborals dels treballadors, encara ho és més que apliquin mesures que ataquin a la línia de flotació de la seva indústria, com són les mesures energètiques que representen un increment dels costos de producció -energia més cara,

de l'increment de la temperatura mitjana de la terra. Els experts consideren que l'increment de temperatura que ja s'ha produït -aproximadament 0,6°C de mitjana- és el responsable de l'increment i radicalització dels fenòmens atmosfèrics -grans pluges seguides de grans sequeres, variacions tèrmiques

successives cimeres sobre el Canvi Climàtic (Kyoto, Bonn...) Però en el que ja no estan d'acord, uns i altres, és en les mesures que són urgents de prendre i menys encara en les possibles alternatives.

Per frenar l'actual tendència en el canvi del clima és necessari abandonar els combustibles fòssils com a

control de les emissions de gasos...-

Propostes per a un nou model energètic

Actualment no hi ha una alternativa real a l'actual model energètic sinó iniciatives parcials que parteixen, generalment, dels grups de recerca i que poques vegades compten amb el suport polític necessari per a dur-les a la pràctica i poder avaluar la seva eficàcia real.

Si considerem els diversos estudis parcials que hi ha sobre possibles alternatives al model energètic podem proposar-ne un basat en: 1.- Un ús racional de l'energia, 2.- Una diversificació de les fonts d'energia i 3.- Una descentralització de la producció energètica.

1.- Ús racional de l'energia.-

Aquest ha de començar amb una disminució per càpita del consum energètic en els països desenvolupats. Aquesta disminució, que permetria una disminució de les emissions de gasos a l'atmosfera, s'ha de produir tant en el consum directe d'energia com en el consum indirecte.

Les actuals campanyes que es porten a terme en molts països fan incidència en la reducció de la despesa d'energia elèctrica directa –millorar la utilització dels aparells electrodomèstic, utilització de llums de baix consum...- però no en la reducció que és pot produir si s'augmenta l'eficiència energètica de les instal·lacions –habitatges i edificis en general-, en els processos industrials o en el transport.

Els edificis i els aparells són responsables del 29% de les emissions de carboni mundial. Els coneixements actuals en les tècniques de construcció i en la recerca de nous materials permeten edificis molt més eficients energèticament, però la aplicació d'aquestes noves tècniques representa un increment en el seu cost inicial. La competència en el mercat immobiliari fa que no s'apliquin si no hi ha una normativa expressa que els obligui.

En els últims anys les inversions en les xarxes de comunicació s'han realitzat de manera prioritària en la millora i construcció de carreteres en detriment de l'ampliació, construcció

i/o millora de la xarxa de transport públic com és el tren. En alguns països en vies de desenvolupament les pròpies companyies petroleres han finançat la construcció de carreteres. Els automòbils que dominen el sector del transport representen el 21% del conjunt de les emissions de carboni relacionades amb l'energia.

La indústria és responsable actualment d'un 45% de les emissions, però podria reduir considerablement les seves emissions si s'apliqués tecnologies més netes que actualment ja es coneixen. Però la seva aplicació representa una forta inversió inicial. Hi ha països com Dinamarca que ho han aconseguit a partir d'ajuts fiscals, mentre d'altres com EEUU (que contribueix amb un 25% a les

emissions a nivell mundial) es nega a aplicar cap mesura correctora tot aduint que la seva situació econòmica actual –en un fort procés de recessió- no li ho permet.

2.- Diversificació de les fonts d'energia.-

Utilització de noves fonts d'energia renovables que puguin representar una alternativa als combustibles fòssils i a l'energia nuclear. Actualment les principals fonts d'energia alternativa són l'energia solar, l'energia eòlica i la hidràulica, però els experts creuen que la clau per a un sistema energètic fiable i diversificat, basat en fonts renovables, serà l'ús d'hidrogen com a principal vector energètic i mitjà d'emmagatzematge. Però actualment la tecnologia disponible, que permet la seva utilització, no és capaç de competir amb la producció convencional i és necessari encara invertir en la seva recerca. Ara bé, mentre la pressió de les grans companyies petroleres fa que el suport directe per a les fonts

convencionals sigui de 200.000 milions de dòlars arreu del món, més de la meitat del valor de tot el petroli cru produït, la recerca en noves fonts d'energia se situa en menys d'un 9% del pressuposts públics de recerca.

Un altre handicap a superar és el poder econòmic que tenen actualment les grans companyies petroleres. El petroli i el gas natural es troben concentrats en llocs molt concrets, a diferència de les noves energies alternatives. Dominar la seva extracció i producció representa dominar la base de tota l'economia mundial. En els últims anys hem viscut guerres i/o intervencions humanitàries per part de les tropes nord-americanes i d'altres potències imperialistes –la guerra del Golf, Timor, Txetxènia- l'objectiu de les quals no és altre que controlar directament les principals zones productores i assegurar la “tranquil·litat” en el quefer diari de les seves companyies.

3.- Descentralització de la producció energètica.-

Les noves tecnologies permeten la reducció de les mides i la descentralització de la producció energètica, el que pot permetre subministrar energia assequible, fiable i accessible prop del lloc on es necessita. Però poder

aplicar un model descentralitzat és vèncer la forta pressió de les grans companyies elèctriques que en aquest moment dominen el mercat, cada vegada de manera més important, fruit de les múltiples fusions que s'han produït en els últims anys i que les han convertit en enormes grups de pressió.

I mentre, en el futur més immediat, ens espera la “nova estratègia” energètica a EEUU i Europa per fer front a la nova situació econòmica. “Els grans canvis” consisteixen: 1.- En seguir utilitzant majoritàriament els combustibles fòssils: la UE, sempre més ecològica, aspira cobrir un 12% de la producció d'energia elèctrica a partir d'energies alternatives, mentre EEUU declara que en els propers anys seguirà depenent pràcticament en un 100% dels combustibles fòssils. I 2.- En la liberalització total del sector energètic en els països de la UE, però compatibilitzant l'incompatible com és vetllar per la conservació del medi ambient i el benefici econòmic.

No a la Unió Europea! Un món socialista és possible!

Amb motiu de la presidència espanyola de la UE, va tenir lloc a S'Agaró la reunió de ministres europeus d' "Indústria i Noves Tecnologies". Per això, una Plataforma Unitària va engegar una campanya, a nivell de comarques gironines, contra l'Europa del Capital.

Els diversos actes es van fer els dies 1 i 2 de febrer. El divendres, a les 6 de la tarda, es va fer una acció reivindicativa pels carrers de Girona,

com a inici de la campanya. Després, a la Casa de Cultura, va haver una taula rodona sobre l'Europa del Capital. Un dels quatre ponents era un company de Lluita Internacionalista. Després de les exposicions inicials, es va generar un debat molt interessant a partir de les intervencions dels assistents, més de 80 persones.

El dissabte, a les 10 del matí, també a la Casa de Cultura va

començar la Contraconferència per plantejar des d'un altre punt de vista els temes tractats al Seminari dels ministres: patents sobre la vida, transgènics i gestió de l'aigua. En aquest cas, el públic, una setantena de persones, també va participar activament.

Al voltant de les 2 de la tarda, a la Rambla de Girona, vam fer un dinar popular, amb *cous-cous* per a unes cent persones. I a les 6 va començar la manifestació, que sortia de la Plaça de la Independència, amb el lema "Contra l'Europa del Capital. Un altre món és possible". Cap a 500 persones van anar fins davant de l'Ajuntament de Girona, passant per davant de la Subdelegació del Govern, cridant consignes com "Globalitzem la solidaritat", "Anna Birulés, què passa amb els calers?", "Contra la globalització, lluita obrera", "Globalitzem la lluita d'Argentina"...

Al llarg de la campanya, tothom va poder expressar les seves idees lliurement, sense cap mena de violència. Això ens hauria de fer reflexionar sobre qui són els violents i per què a Barcelona es preveu que la propera cimera hi hagi 10.000 violents (altrament dits policies).

Jordi. Girona

Foto: Miquel Perales

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI